

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **ALEXANDRIA, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 7 - Holešovice, Dělnická 1481/71, zast. JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Vyškov, Pivovarská 8, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 5.5.2008, č.j.: ČOI 4569/2008/0100/1000/2007/2008/Tu/Št

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy ze dne 27.2.2008, č.j.: 3957-10-07 byla žalobci jako podnikateli provozujícímu živnost v provozovně CK ALEXANDRIA, Španělská 2, Praha 2, uložena pokuta ve výši 20.000,-Kč:

- pro porušení ust. § 8 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se žalobce v postavení prodávajícího dopustil tím, že klamal spotřebitele uvedením písemné informace v info-letáku LAST MOMENT, kde bylo „cestovní pojištění ČP“ (Kč 150,-/osoba/pobyt) označeno jako povinný příplatek k ceně zájezdu, ačkoliv tato informace není pravdivá,
- pro porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce dopustil tím, že v postavení prodávajícího poskytl spotřebiteli neúplné informace o ceně v nabídkovém letáku LAST MOMENT, konkrétně zájezd destinace Tunisko, z Prahy dne 12.10. (8 dní) Hammamet **** Le Hammamet PL Kč 4.990,-. Tato nabízená cena zájezdu byla neúplná a vzbuzovala zdání, že cena

zájezdu je nižší, než jaká je ve skutečnosti, neboť na uvedeném info-letáku LAST MOMENT bylo uvedeno, že základní cena nezahrnuje povinné příplatky, přesně letištní a bezpečnostní taxy EGYPT – Kč 1.990,-, TUNISKO – Kč 1.600,-, palivový příplatek – EGYPT, TUNISKO – Kč 1.390,-, cestovní pojištění ČP Kč 150/osoba/pobyt,

jak bylo zjištěno při kontrole provedené dne 11.10.2007 ve výše uvedené provozovně. Druhým výrokem rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou Kč 1.000,- podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ústřední ředitelka České obchodní inspekce (dále jen „žalovaný“) zamítla odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdila.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. K tvrzení žalovaného, že cestovní pojištění nelze zahrnovat do povinných příplatků, neboť žádný právní předpis neukládá spotřebiteli povinnost cestovní pojištění uzavřít a spotřebitel k uzavření cestovního pojištění nemůže být nucen, žalobce v podané žalobě namítl, že při sjednávání cestovní smlouvy dochází k vytváření soukromoprávního vztahu, v němž mají smluvní strany možnost dohodnout se na všem, co není zákonem zakázáno. Žalobce tedy není nijak omezován ve stanovení konečné ceny zájezdu, neboť není jediným poskytovatelem cestovních zájezdů a je jen na něm, zda si požadavek povinného uzavírání pojištění obhájí na konkurenčním trhu a zda u něj budou spotřebitelé za těchto podmínek zájezdy nakupovat. Dle žalobce se s tímto názorem ve své podstatě ztotožnil i žalovaný, když uvedl, že „správní orgán se v napadeném rozhodnutí nesnaží společnosti „zakázat“ praxi, kdy uzavření cestovní smlouvy se spotřebitelem podmíní současným sjednáním „cestovního pojištění ČP“. Problematický je však způsob, jakým je „cestovní pojištění ČP“ v předmětném letáku prezentováno, kdy je zařazeno mezi povinné příplatky společně s letištními a bezpečnostními taxami a palivovým příplatkem.“ Jestliže tedy žalovanému nevadí podmínění uzavření cestovní smlouvy ze strany žalobce současným uzavřením pojištění ČP, nelze rozumět tomu, proč mu vadí pouhý způsob prezentace této skutečnosti na letáku, který má poskytnout spotřebiteli pouze prvotní informaci o nabídce zájezdu, přičemž tato informace má být spotřebiteli konkretizována a zpřesňována při uzavírání cestovní smlouvy. Jinými slovy je nepochopitelné, proč správnímu orgánu nevadí to, že žalobce stanoví jako nutný předpoklad uzavření cestovní smlouvy uzavření pojištění ČP, ale vadí mu, pokud to uvede na letácích. Dle žalobce by bylo v této souvislosti zajímavé sledovat, jak by stejný správní orgán reagoval na skutečnost, kdy by žalobce podmínil uzavření cestovní smlouvy současným uzavřením cestovního pojištění ČP a tuto skutečnost přitom na informačních letácích neprezentoval. Lze se domnívat, že i tuto skutečnost by správní orgán považoval za klamání spotřebitele. Je-li tedy žalobcem považováno „cestovní pojištění ČP“ za nutný předpoklad uzavření cestovní smlouvy, není důvodu, aby bylo uvedeno vedle letištních a bezpečnostních tax a palivového příplatku. Jen pak je možné říci, že si spotřebitel na základě informací, které získá z informačního letáku, může udělat představu o skutečné ceně zájezdu.

Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, podle kterého je informace o ceně neúplná a vzbuzuje zdání, že cena je nižší, než jaká ve skutečnosti je. Z předmětného letáku „LAST MOMENT“, konkrétně zájezd do destinace Tunisko z Prahy dne 12.10. (8 dní) Hammamet **** Le Hammamet PL Kč 4.990,- s upozorněním, že v ceně nejsou zahrnuty

povinné příplatky s přesnou specifikací, o jaké příplatky se jedná a jejich výši na osobu, je zřejmé, že se jedná o cenu úplnou. Cenu nelze považovat za neúplnou, když je vyčerpávajícím způsobem stanoveno z jakých částek se cena skládá. Naopak bez uvedení druhu a výše povinných příplatků by nebyly informace o ceně úplné.

Žalobce poukázal na to, že náležitosti cestovní smlouvy jsou stanoveny v § 852a a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“). Ustanovení § 852b odst. 3 občanského zákoníku výslovně umožňuje existenci dalších plateb, jejichž cena není zahrnuta v ceně zájezdu a předpokládá, že údaje o počtu a výši těchto plateb bude smlouva obsahovat. Možnost uvést povinné poplatky související s některými službami zvláště zakotvuje i směrnice 90/314/EHS. Navíc v souladu s ust. § 852c občanského zákoníku lze i následně po uzavření cestovní smlouvy zvýšit cenu zájezdu v důsledku zvýšení ceny za dopravu nebo plateb spojených s dopravou, např. letištních poplatků apod. Žalobce tyto příplatky sám nestanovuje a v průběhu roku může kdykoli dojít ke změnám výše těchto příplatků.

Dle názoru žalobce byla na předmětném letáku cena stanovena konkrétně a odpovídá tedy výkladu, na nějž se žalovaný odvolává v napadeném rozhodnutí a podle kterého „*kde to lze, tam má být spotřebiteli sdělena konkrétní cena zboží či služeb, nikoliv početní příklad, který si spotřebitel musí sám dořešit (viz ceny bez DPH, údaj o slevě pouze v procentech apod.)*“. Cena byla na letáku uvedena tak, že byla stanovena cena základní, u níž bylo poznamenáno, že nezahrnuje povinné příplatky a tyto příplatky byly na letáku specifikovány. S ohledem na tuto skutečnost je zřejmé, že se v případě letáku žalobce „LAST MOMENT“ nejedná o příklad, ale o úplné stanovení ceny. K tomu žalobce poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný považuje v této souvislosti za příklad výpočet DPH nebo v procentech stanovenou slevu. Dle žalobce pokud je výslovně uvedeno, že příkladem je sleva stanovená procentem, lze logicky dovodit, že sleva stanovená pevnou částkou za příklad považována není. Z toho je nutné dovodit, že není možné považovat za příkladem stanovenou cenu zájezdu cenu stanovenou jako cenu základní, ke které se připočítávají jednoduchým sčítáním (nikoliv tedy výpočtem procent) některé další položky, jejichž výše se v průběhu doby může měnit a jejichž výši žalobce není schopen ovlivnit.

Žalobce má za to, že informace o ceně nemohla za žádných okolností vytvořit u spotřebitelů zdání, že cena je nižší, než jaká ve skutečnosti je, neboť leták obsahoval veškeré informace, které mají na stanovení ceny vliv. Průměrní spotřebitelé jsou v dnešní době dostatečně obeznámeni s praxí stanovování cen zájezdů a ví, že se mají zajímat o to, zda cestovní kancelář zahrnula do ceny i další povinné poplatky (bezpečnostní a letištní poplatky) nebo zda tyto poplatky budou účtovány odděleně. Navíc pokud žalobce veškeré informace ke stanovení cen na letáku uvedl, nepředstavuje pro průměrného spotřebitele zjištění ceny zájezdu žádný problém. Ke klamání spotřebitele proto nemohlo v důsledku distribuce předmětného letáku dojít.

Žalobce rovněž namítl, že za neúplnou by bylo možné považovat informaci o ceně v případě, kdy by nebyly tyto příplatky uvedeny na letáku či by bylo odkázáno na informaci přímo v cestovní kanceláři. Dovolává se přitom rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 203/2005, podle něhož „*povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku*“. V projednávaném případě spotřebitel nebyl nucen činit jakýkoli úkon k zjištění dalších informací týkajících se ceny

zájezdu a mohl z letáku zjistit cenu zájezdu okamžitě. Pouhé sečtení položek ceny - jednotlivých částek - není možné považovat za další úkon spotřebitele, a to navíc za situace, kdy se nejedná o velký počet položek.

Dle žalobce nelze výkladem zákona dovodit povinnost informovat spotřebitele o konečné ceně před jednáním o jejím poskytnutí. Takový požadavek jde nad rámec zákona. Žalobce nicméně tento požadavek dle samotného správního orgánu splnil. Jak totiž správní orgán uvedl, na reklamním letáku bylo uvedeno, že základní cena nezahrnuje povinné příplatky, které byly na letáku specifikovány. Je tedy zřejmé, že spotřebitelé byli žalobcem informováni o tom, že částka 4.990,- Kč je pouze základní cenou zájezdu, ke které bude nutno ještě připočítat další položky. Z uvedeného tedy vyplývá, že spotřebitel z předmětného letáku mohl získat zcela pravdivou, úplnou a jasnou představu o základní ceně zájezdu a o tom, že konečná cena zájezdu bude spotřebiteli vypočítána a navržena před uzavřením cestovní smlouvy.

Žalobce závěrem podotkl, že jeho záměrem bylo upoutat pozornost spotřebitele, nikoliv uvést spotřebitele v omyl tím, že mu poskytne vyčerpávající informace o ceně zájezdu spotřebiteli. Tímto jednáním žalobce nemohla být ani u spotřebitele podprůměrné inteligence vzbuzena představa, že celková cena je nižší než skutečná cena. Forma informací obsažených v letáku není objektivně způsobila uvést spotřebitele v omyl o výši ceny zájezdu a záměrem účastníka řízení nebylo jakkoli spotřebitele klamat či v něm vzbuzovat představu, že celková cena je nižší než cena skutečná.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě předně odkázal na napadené rozhodnutí. Pokud jde o porušení ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, žalovaný nadále považuje informaci o povinném cestovním pojištění obsaženou v informačním letáku za klamavou. Zahrnutím „cestovního pojištění ČP“ mezi povinné příplatky je vytvářen klamavý dojem, že pro zakoupení zájezdu je vždy nutné mít uzavřeno toto konkrétní pojištění, přestože sám žalobce připouští, že v určitých případech je možné zájezd uzavřít i bez tohoto pojištění. Co se týče porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, žalovaný nadále zastává názor, že informace o ceně na předmětném letáku vzbuzovala zdání, že cena je nižší než ve skutečnosti. Pro oddělené uvádění „základní ceny“ a letištních a bezpečnostních tax a palivových příplatků dle žalovaného neexistuje žádné rozumné vysvětlení kromě snahy vyvolat ve spotřebiteli dojem, že cena je nižší než ve skutečnosti. Je sice pravdou, že spotřebitel se po sečtení všech povinných příplatků ke konečné ceně dobere, ale toto jistě nebylo smyslem právní úpravy obsažené v § 12 odst. 2 písm. a) zákona. Zájezd je v § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu, definován jako soubor služeb nabízených za souhrnnou cenu, a proto není důvod, aby byla cena zájezdu takto opticky snižována. K žalobcově argumentaci ustanovením § 852b odst. 3 písm. a) občanského zákoníku a přílohou směrnice 90/314/EHS žalovaný ve vyjádření uvedl, že tato ustanovení sice obecně připouštějí rozepsání ceny zájezdu, ovšem pouze v textu cestovní smlouvy. Pokud jde o poskytování informací o ceně při nabízení zájezdů, tuto problematiku výslovně neupravuje ani občanský zákoník, ani zákon č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu, kterým byla cit. směrnice transponována (vyjma § 10 odst. 1 písm. b/). Na fázi nabídky zájezdů je proto nutné aplikovat obecný předpis, tedy § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a za řádné informování o ceně zájezdu ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 159/1999 Sb., pak lze považovat pouze takovou informaci, která nevzbuzuje zdání, že cena je nižší než ve skutečnosti.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

V nabídce zájezdů LAST MOMENT žalobce mj. inzeroval 12.10. Tunisko z Prahy 8 dní **** Le Hammamet PL 4990,-. V závěru nabídky zájezdů žalobce uvedl povinné příplatky, a to letištní a bezpečnostní taxy: EGYPT – Kč 1.990,-, TUNISKO – Kč 1.600,-, palivový příplatek – EGYPT, TUNISKO – Kč 1.390,-, cestovní pojištění ČP Kč 150/osoba/pobyt.

Podle kontrolního protokolu České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeský a Hl. m. Praha ze dne 11.10.2007 bylo kontrolou zjištěno, že informace o ceně zájezdu v nabídkovém letáku LAST MOMENT, konkrétně zájezd destinace Tunisko z Prahy dne 12.10. (8 dní) **** Le Hammamet, 4990,-Kč je neúplná a vzbuzuje zdání, že cena zájezdu je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Toto zjištění lze dle kontrolního orgánu klasifikovat jako porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. K dotazu, zda je možno uzavřít cestovní smlouvu bez povinného příplatku, a to cestovního pojištění ČP, jak je uvedeno v nabídce LAST MOMENT, bylo žalobcem sděleno, že cestovní pojištění ČP je povinný příplatek. V případě, že ho klient nepožaduje, musí jeho požadavek odsouhlasit ředitel žalobce. Dále bylo doplněno, že v případě, že zákazník nepožaduje povinný příplatek, cestovní pojištění ČP, je sepsáno čestné prohlášení, že má svoje cestovní pojištění, aby pak nepožadoval po žalobci plnění náhrad. Dle kontrolního orgánu nelze cestovní pojištění ČP zahrnovat do povinných příplatků, tudíž ze strany žalobce byly spotřebiteli podány nepravdivé informace, týkající se cestovního pojištění. Toto zjištění lze kvalifikovat jako porušení ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele

Dne 18.10.2007 žalobce podal námitky proti kontrolnímu protokolu, ve kterých nesouhlasil se závěry kontrolního protokolu zejména pokud jde o údajné porušení § 8 a 12 zákona o ochraně spotřebitele. Uvedl, že spotřebitel, který má zájem vstoupit do právního vztahu s žalobcem, je před uzavřením cestovní smlouvy vždy řádně a úplně informován o výši konečné ceny zájezdu a nikdy není nijak klamán. Dle žalobce zjištění kontrolního orgánu neodpovídají závěru o porušení zákonných povinností žalobcem. Z kontrolního protokolu vyplývá, že osoby provádějící kontrolu byly v průběhu „simulovaného“ kontraktačního procesu zcela přesně informovány a zcela přesně jim byla spočítána celková úplata za zájezd, kterou by měly uhradit, pokud by cestovní smlouvu uzavřely. Uzavřel, že pokud má spotřebitel před uzavřením smlouvy k dispozici veškeré informace, které nejsou klamavé, nelze dovodit porušení povinnosti podnikatele stanovené v § 8 a § 12 zákona o ochraně spotřebitele.

Rozhodnutím ze dne 25.10.2007, č.j.: ČOI/4135/2007/1000/VK/ ředitel inspektorátu České obchodní inspekce, Inspektorát Středočeský a Hl. m. Prahy námitkám žalobce nevyhověl. V odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že v projednávaném případě se jedná o speciální nabídku zájezdu, kdy prodávajícímu jsou známy ceny veškerých příplatků, které jsou uvedeny zvlášť na stejném dokumentu - speciálním informačním letáku a souvisejí se zájezdem (letištní a bezpečnostní taxy, palivový příplatek), tudíž prodávajícímu žádná

okolnost nebrání v tom, aby do ceny zájezdu zahrnul i povinné příplatky tak, aby informace o ceně zájezdu nevzbuzovala zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Uvedeným způsobem informování spotřebitele o ceně nabízených služeb došlo k porušení ustanovení § 12 odst. 2, písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Zároveň na informačním letáku CK ALEXANDRIA LAST MOMENT byla uvedena pro spotřebitele mj. i písemná informace o tzv. povinných příplatcích, mezi které byl zařazen i příplatek „cestovní pojištění ČP“ Kč 150,-/osoba/pobyt. Cestovní pojištění však nelze zahrnovat do příplatků, neboť žádný právní předpis neukládá spotřebiteli povinnost uzavřít cestovní pojištění. Zákon č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu, v ust. § 10 odst. 1 písm. n) ukládá cestovní kanceláři povinnost informovat před uzavřením cestovní smlouvy zájemce o koupi zájezdu o možnosti uzavřít individuální pojištění zákazníka pro cesty a pobyt včetně pojištění pro případ, že zákazníkovi vzniknou náklady v souvislosti s jeho odstoupením od cestovní smlouvy, pokud toto pojištění není zahrnuto v ceně.

Oznámením ze dne 2.1.2008, č.j.: 3957-10-10 byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení o uložení pokuty v návaznosti na zjištění učiněná při kontrole provedené dne 11.10.2007. Správní orgán v oznámení uvedl, že při kontrole bylo pracovníky České obchodní inspekce zjištěno, že žalobce v postavení prodávajícího klamal spotřebitele uvedením písemné informace v info-letáku LAST MOMENT, kde bylo „Cestovní pojištění ČP“ (Kč 150,-/osoba/pobyt) označeno jako povinný příplatek k ceně zájezdu, ačkoliv tato informace není pravdivá. Dále bylo při provedené kontrole zjištěno, že žalobce poskytl spotřebiteli neúplné informace o ceně v nabídkovém info-letáku LAST MOMENT, konkrétně zájezd destinace Tunisko, z Prahy dne 12. 10. (8 dní) Hammamet **** Le Hammamet PL Kč 4.990,-. Tato nabízená cena zájezdu byla neúplná a vzbuzovala zdání, že cena zájezdu je nižší, než jaká je ve skutečnosti, neboť na uvedeném info-letáku LAST MOMENT bylo uvedeno, že základní cena nezahrnuje povinné příplatky, přesně letištní a bezpečnostní taxy EGYPT - 1990,-, TUNISKO - 1600,-, palivový příplatek - EGYPT, TUNISKO-1390,-, cestovní pojištění ČP 150/osoba/pobyt, které byly k ceně zájezdu připočítány při předběžné kalkulaci provedené zaměstnankyní žalobce. Výše popsané jednání správní orgán I. stupně kvalifikoval jako porušení ust. § 8 odst. 1 a § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Ve stanovisku k předmětu řízení ze dne 10.1.2008 žalobce trval na tom, že vytýkaným jednáním neporušil žádné ustanovení obecně závazného právního předpisu. Odkázal na námitky podané proti kontrolnímu protokolu a zdůraznil, že spotřebitel má vždy před uzavřením cestovní smlouvy, resp. v okamžiku, kdy cestovní smlouvu podepisuje, úplné a přesné informace o ceně zájezdu.

V odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 27.2.2008 správní orgán I. stupně ve vztahu k žalobci vytýkanému porušení § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele uvedl, že spotřebiteli byla podána nepravdivá informace, kdy cestovní pojištění bylo označeno jako povinný příplatek, ačkoliv zmíněné pojištění je uzavíráno pouze z vůle spotřebitele a vycestování a čerpání služeb zájezdu není uzavřením pojištění podmíněno. Cestovní pojištění lze rovněž uzavřít u jiného poskytovatele těchto služeb a spotřebitel nemůže být prodávajícím nucen uzavírat cestovní pojištění u jmenované společnosti. K porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že uskutečnění leteckého pobytového zájezdu není možné bez zaplacení dalších příplatků (letištní a bezpečnostní taxy EGYPT - Kč 1.990,-, TUNISKO - Kč 1.600,-, palivový příplatek - EGYPT, TUNISKO - Kč 1.390,- a dle informací prodávajícího i cestovní pojištění ČP Kč 150/osoba/pobyt), neboť ty jsou povinnou součástí ceny zájezdu, bez jejíhož zaplacení není spotřebitel vpuštěn do letadla a tedy ani nemůže čerpat službu, kterou si zakoupil a kterou je

letecký pobytový zájezd. Ve spotřebiteli je tak při seznámení s cenou zájezdu ve výši uvedené u jednotlivých zájezdů vzbuzován dojem, že se jedná o konečnou celkovou cenu zájezdu, avšak při jeho zaplacení či uskutečnění je povinen uhradit navíc výše uvedené povinné příplatky. V tomto konkrétním případě žalobce záměrně neuvedl cenu letištní a bezpečnostní taxy, palivového příplatku a cestovního pojištění do celkové ceny zájezdu, přestože jejich přesnou výši znal a uváděl ji přímo na info-letáku LAST MOMENT. Vyčlenění těchto konkrétních částek z ceny zájezdu je podle správního orgánu I. stupně záměrným snižováním konečné ceny zájezdu. Uvedením ceny zájezdu bez letištního a bezpečnostních poplatků, palivové taxy a v tomto případě i cestovního pojištění je spotřebiteli v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele poskytována informace o ceně za poskytované služby, která je neúplná a vzbuzuje zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Podle žalovaného je seznámení s cenou výrobku nebo poskytované služby dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele splněno ve chvíli, kdy jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku. Správní orgán považuje za jakýkoliv úkon i přičítání výše uvedených poplatků k uváděné ceně zájezdu, neboť ne vždy se musí jednat o jednoduchý početní úkon, jak je tomu například v případě připočítávání procentuelní výše daně z přidaného hodnoty či výpočtu poskytnuté slevy. Výše uvedené poplatky jsou poplatky povinnými a bez nich nelze zakoupenou službu čerpat. Tuto skutečnost nelze zaměňovat s poplatky, které tvoří součást zájezdu a nejsou pro spotřebitele povinné, např. s poplatky za fakultativní výlety či poplatky za služby v místě pobytu, které nejsou součástí ceny nabízeného zájezdu.

K argumentům žalobce správní orgán I. stupně odkázal na rozhodnutí o námitkách a zdůraznil, že spotřebitel nemůže být informován tak, že cestovní pojištění je povinným příplatkem zájezdu a zároveň nemůže tak být tímto způsobem k jeho uzavření nucen, neboť závisí především na vůli spotřebitele, zda a jaké cestovní pojištění uzavře. Zákon spotřebiteli neukládá povinnost uzavřít cestovní pojištění při cestě do zahraničí či při uzavření cestovní smlouvy. Správní orgán dále konstatoval, že veškeré informace o dílčích cenách prodáváného zájezdu měl žalobce v době zveřejnění nabídky k dispozici, neboť je uvedl i na info-letáku LAST MOMENT, avšak uvedl je odděleně, ačkoliv předmětný zájezd tyto ceny ve skutečnosti obsahuje a nelze zakoupit pouze uvedený zájezd bez dalších povinných příplatků.

Při stanovení výše pokuty správní orgán přihlédl ke skutečnostem uvedeným v ust. § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, tedy k povaze zjištěného správního deliktu a k rozsahu následků tohoto jednání, kdy byl spotřebitel krácen na svém právu na pravdivé informace o skutečných vlastnostech nabízených služeb a kdy se na základě takto uvedené nepřesné a nejasné informace mohl rozhodnout nesprávně, neboť začleněním cestovního pojištění do povinných poplatků, které jsou k zájezdu připočítávány, bylo omezeno jeho svobodné rozhodnutí vybrat si libovolného poskytovatele těchto služeb nebo cestovní pojištění, jehož uzavření závisí pouze na vůli spotřebitele. Spotřebitel cestovní pojištění pro cestu do zahraničí nemusí uzavřít vůbec. Dále správní orgán přihlédl k tomu, že spotřebitel byl krácen na svém právu na informace o konečné ceně poskytované služby, kdy se nemohl rozhodnout na základě řádně zpřístupněné konečné ceny předmětného zájezdu o jeho koupi a mohl být neúplnou cenou uveden v omyl, že se jedná o konečnou cenu zájezdu a že pro jeho absolvování již nebude nutné nic doplácet. Dohledávání a případné připočítávání povinných částek do konečné ceny výrobku či služby je zásadním omezením spotřebitele, neboť ten je pak nucen si konečnou cenu tvořit sám, což není jeho povinností ani smyslem zákonné právní úpravy. Uvedení ceny bez povinného příplatku, bez něhož nemůže spotřebitel službu využít,

vzbuzuje ve spotřebiteli neprávem zdání levnějšího a dostupnějšího získání tohoto výrobku či služby. Pochybení žalobce je o to zásadnější, neboť ukazatel ceny je spotřebitelem považován za jeden z nejvýznamnějších faktorů při rozhodování o koupi výrobků či služeb. Výše ceny jev tomto případě uvedena tak, že je snížena, avšak o platby označené jmenovanou společností jako povinné, čímž dochází k výraznému poškození spotřebitele. Po zvážení všech zjištěných skutečností správní orgán I. stupně přistoupil k uložení pokuty při samé dolní hranici zákonné sazby ve výši, která je dle jeho názoru v souladu se zásadou přiměřenosti uplatňovanou ve správním řízení a dostatečně plní svou preventivní i represivní úlohu.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že správní orgán I. stupně při kvaziochráně veřejného práva zcela pominul, že právní vztah založený cestovní smlouvou je soukromoprávní a smluvní strany (spotřebitel a klient) se mohou dohodnout na všem, co není zákonem zakázáno. Žalobce tak není nijak omezen v tom, jak stanoví konečnou cenu zájezdu a zda uzavření cestovní smlouvy podmíní sjednáním přípojištění. Je jen na žalobci, který nemá monopol na prodej cestovních zájezdů, zda tento svůj požadavek, mající vliv na konečnou cenu zájezdu, obhájí na konkurenčním trhu a zda u něj budou spotřebitelé za těchto podmínek zájezdy nakupovat. Žalobce cestovní pojištění deklaruje jako povinný příplatek (jde o příplatek, který má chránit spotřebitele a navíc v zanedbatelné výši) a jen ve výjimečných případech, jak mimo jiné vyplývá z kontrolního protokolu, lze na žádost spotřebitele po schválení ředitelem žalobce od trvání na úhradě tohoto povinného příplatku upustit. Je to však jen a pouze soukromoprávní záležitost, která není regulována veřejným právem.

K vytýkanému porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele žalobce v odvolání namítl, že výkladem zákona nelze dovodit povinnost informovat spotřebitele o konečné ceně před jednáním o jejím poskytnutí. Takový požadavek jde nad rámec zákona. Dále poukázal na to, že i podle správního orgánu tento požadavek splnil. Jak totiž správní orgán I. stupně uvedl, na reklamním letáku bylo uvedeno, že základní cena nezahrnuje povinné příplatky a tyto příplatky byly na letáku specifikovány. Žalobce tedy spotřebitele upozornil na to, že částka 4.990,-Kč je základní cenou zájezdu, ke které bude ještě něco připočítáno. Spotřebitel tedy z reklamního letáku získal zcela pravdivou, úplnou a jasnou představu o základní ceně zájezdu a o tom, že konečná cena zájezdu bude žalobcem vypočítána a spotřebiteli navržena před uzavřením cestovní smlouvy. Co přesně bude k základní ceně připočítáno, případně odpočítáno, je opět otázkou kontraktačního procesu. Žalobce má povinnost spotřebitele o konečné ceně zájezdu informovat až během kontraktačního procesu, poté, co se dozví, jakou službu spotřebitel přesně žádá. Žalobce v rámci kontraktačního procesu, bezvýjimečně nejpozději před uzavřením cestovní smlouvy, zcela v souladu se zákonem na ochranu spotřebitele informuje spotřebitele o konečné ceně zájezdu. Konečná cena zájezdu je uvedena a zvýrazněna v cestovní smlouvě. Správní orgán pochybil, když u poskytování služeb cestovního ruchu vyžadoval od prodávajících informování spotřebitele o konečné ceně zájezdu ještě před započítáním kontraktačního procesu, tedy ještě před tím, než se žalobce dozví, o jakou službu má spotřebitel přesně zájem. Informování o konečné ceně zájezdu v reklamních letácích není dle mínění žalobce objektivně možné. Reklamní leták není návrhem na uzavření smlouvy a šetřit to, zda je reklamní leták klamavý co do údajů o cenách, České obchodní inspekci nepřísluší.

Žalobcovo odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k porušení ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele uvedl, že nepochybně, že uzavřením cestovní smlouvy vzniká soukromoprávní vztah a cestovní kancelář se může se spotřebitelem dohodnout, že součástí ceny zájezdu bude

cestovní pojištění. Správní orgán I. stupně se žalobci nesnaží zakázat praxi, kdy uzavření cestovní smlouvy se spotřebitelem podmíní současným sjednáním „cestovního pojištění ČP“. Problematický je však způsob, jakým je „cestovní pojištění ČP“ v předmětném letáku prezentováno. Je totiž zařazeno mezi „povinné příplatky“ společně s letištními a bezpečnostními taxami a palivovým příplatkem. Takový způsob prezentace je klamavý, protože u průměrného spotřebitele vytváří dojem, že cestovní pojištění je něco, bez čeho nelze zájezd uskutečnit a klade jej na roven letištních a bezpečnostních tax a palivového příplatku. Takto podaná informace je klamavá. Sám žalobce připouští, že v určitých případech lze na žádost spotřebitele po schválení ředitelem žalobce od tohoto příplatku upustit. Klamavý je tedy způsob, jakým je informace o „povinném“ cestovním pojištění v předmětném letáku prezentována, nikoli samotná skutečnost, že toto pojištění je pro uzavření cestovní smlouvy vyžadováno.

Pokud jde o porušení ust. § 12 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, žalovaný má za to, že porušení zákona bylo spolehlivě prokázáno. Při výkladu zákonného ustanovení je dle žalovaného nutné vycházet z jeho účelu. Žalovaný uvedl, že dlouhodobě zastává a před správními soudy obhájil výklad, že kde to lze, tam má být spotřebiteli sdělena konkrétní cena zboží či služby, nikoli početní příklad, který si spotřebitel sám musí dořešit. Ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele obecně zapovídá, aby informace v ceně vytvářela zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti, přičemž zůstává na posouzení dozorového orgánu, zda konkrétní skutkový stav je v rozporu s touto povinností či nikoli. Argument žalobce, že první reálnou možnost informovat spotřebitele o ceně má až během kontrakčního procesu, označil žalovaný za ryze účelový. Výše „povinných příplatků“ byla známa už v době, kdy byl předmětný leták vydán, což vyplývá už z toho, že jsou tyto příplatky na letáku uvedeny. Žalobci proto nic nebránilo v tom, aby je zahrnul do „základní“ ceny zájezdu. Žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že informace o ceně zájezdu na letáku nemůže postihnout všechny varianty, které mohou nastat (např. různé množstevní slevy). Jde však o to, aby ty částky, které jsou předem známy (zejm. letištní a bezpečnostní taxy a palivový příplatek) nebyly uváděny zvlášť, když takový způsob oddáleného uvádění ceny nemá žádné rozumné opodstatnění, protože tyto příplatky spotřebitel musí stejně vždy zaplatit. Takový způsob nabídky zájezdu vede k tomu, že ve spotřebiteli je vyvoláván dojem, že cena je nižší než ve skutečnosti, a je tím ze strany žalobce klamán. Způsob, jakým je předmětný leták koncipován, pak v konkrétním případě vede k tomu, že např. částka 4990,- Kč za zájezd do Tuniska 12.10. na 8 dní nevypovídá vůbec o ničem a spotřebitele klame, protože za tuto cenu není možné zájezd koupit a vždy k ní bude nutné přičíst minimálně letištní a bezpečnostní taxy a palivový příplatek. Ve zbytku žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Argument žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nicotné, označil žalovaný za absurdní s tím, že žalobce jej neopírá o žádný relevantní argument. Rozhodnutí vydal věcně příslušný správní orgán, který na základě ust. § 23 zákona o ochraně spotřebitele vykonává dozor mj. právě nad dodržováním § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Stejně tak není rozhodnutí nicotné ve smyslu ust. § 77 správního řádu a ani v tom smyslu, jak pojem nicotnosti chápe teorie správního práva.

Žalovaný se ztotožnil i s výší pokuty vyměřené orgánem prvního stupně. Uvedl, že podané odvolání, jakož i obsah spisu jako celek nezavdávají důvod k dalšímu snížení pokuty pod výměr obsažený v prvoinstančním rozhodnutí. Sankce ve výši 20,000,- Kč uložená v rámci sazby s horní hranicí 50.000.000,-Kč se neodchyluje v neprospěch žalobce od pokut ukládaných dozorovým orgánem v obdobných případech porušení § 8 a § 12 odst. 2 písm. a)

zákona o ochraně spotřebitele a odpovídá hlediskům pro ukládání pokuty, jimiž jsou povaha protiprávního jednání a rozsah jeho následků.

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 11.2.2008) nikdo nesmí klamat spotřebitele, zejména uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné, dvojsmyslné nebo přehnané údaje anebo zamlčet údaje o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek.

Podle ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Podle čl. II. zákona č. 36/2008 Sb. kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 36/2008 Sb.“), řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Soud o věci uvažil takto:

Zákon o ochraně spotřebitele ve znění účinném ke dni provedení kontroly v provozovně žalobce, tj. ke dni 11.10.2007, obsahoval ust. § 8 odst. 1, podle kterého nikdo nesmí klamat spotřebitele, zejména uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné, dvojsmyslné nebo přehnané údaje anebo zamlčet údaje o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek. Zákon o ochraně spotřebitele byl s účinností ode dne 12.2.2008 novelizován zákonem č. 36/2008 Sb., který celé ustanovení § 8 zrušil. V době vydání prvostupňového rozhodnutí tedy již zákon o ochraně spotřebitele ustanovení § 8 odst. 1 neobsahoval.

V projednávaném případě nicméně bylo předmětné řízení ve smyslu ust. § 46 správního řádu zahájeno dne 10.1.2008, tj. přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 36/2008 Sb. V uvedený den bylo žalobci dle doručenký založené ve správním spise doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 2.1.2008, č.j.: 3957-10-07. Podle ust. čl. II. zákona č. 36/2008 Sb., je pro projednávaný případ relevantní právní úprava obsažena v zákoně o ochraně spotřebitele ve znění účinném do dne nabytí účinnosti zákona č. 36/2008 Sb., tj. do 11.2.2008. Na základě shora uvedeného má soud za to, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když žalobci uložily pokutu též pro porušení ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 11.2.2008). Žalobce ostatně v průběhu správního řízení a ani v žalobě postup správních orgánů podle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 11.2.2008 nerozporoval, když namítal „pouze“ to, že povinnost stanovenou v ustanovení ust. § 8 odst. 1 zákona neporušil.

Soud ve shodě s názorem žalovaného považuje jednání žalobce spočívající v zařazení „cestovního pojištění ČP“ mezi povinné příplatky za klamání spotřebitele ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 11.2.2008. V souzené věci není mezi stranami sporu o tom, že žalobce v nabídkovém letáku zařadil mezi povinné příplatky

i „cestovní pojištění ČP“. To, že příplatek za cestovní pojištění ČP není povinným příplatkem, tj. takovým příplatkem, který musí spotřebitel povinně zaplatit, aby se mohl daného zájezdu účastnit, je zřejmé již z tvrzení samotného žalobce zachyceného v kontrolním protokolu, že od úhrady tohoto příplatku lze za určitých podmínek (schválení ředitelem žalobce, sepsání čestného prohlášení se spotřebitelem, že má svoje cestovní pojištění) upustit. Jestliže žalobce přesto v nabídkovém letáku zahrnul „cestovní pojištění ČP“ mezi povinné příplatky, je informace uvedená v nabídkovém letáku o povinném příplatku ve formě „cestovního pojištění ČP“ ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném ke dni 11.2.2008 klamavá.

Tím, že v nabídkovém letáku postavil příplatek za cestovní pojištění ČP na roveň povinným příplatkům, jako jsou letištní a bezpečnostní taxy či palivový příplatek, o nichž je průměrnému spotřebiteli známo, že tvoří nevyhnutelnou součást ceny leteckého zájezdu a bez jejich zaplacení není možné letecký zájezd uskutečnit, žalobce jednoznačně informoval spotřebitele o tom, že i cestovní pojištění ČP má stejný charakter, tedy, že zaplacení cestovního pojištění je nutným a nezbytným úkonem k tomu, aby spotřebitel mohl letecký zájezd absolvovat a že bez jeho zaplacení není možné cestovní smlouvu uzavřít. Tak tomu ovšem ve skutečnosti není. Žalobce ostatně sám připustil, že cestovní pojištění může spotřebitel uzavřít i u jiného poskytovatele.

Námítka poukazující na to, že sjednáním cestovní smlouvy dochází k vytváření soukromoprávního vztahu, není v dané věci opodstatněná. Obsahem zákona o ochraně spotřebitele je veřejnoprávní úprava ochrany spotřebitele. Tímto zákonem dal zákonodárce najevo, že spotřebitel jako slabší strana závazkového právního vztahu je pod ochranou státu. Za tímto účelem zákon o ochraně spotřebitele vymezil dodavateli řadu povinností významných z hlediska ochrany spotřebitele. Je tak pouze na dodavateli, zda a nakolik těmto povinnostem dostojí, či se vystaví nebezpečí možného postihu ze strany státu. V daném případě žalobce, stejně jako každého jiného dodavatele, tížila veřejnoprávní povinnost vyplývající z ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném ke dni 11.2.2008, tj. povinnost neklamat informacemi uváděnými v nabídkovém letáku spotřebitele. Jestliže žalobce nesplnil tuto veřejnoprávní povinnost zakotvenou v ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, nemůže se své zodpovědnosti zbavit poukazem na soukromoprávní charakter cestovní smlouvy. Soukromoprávní charakter nabízené a poskytované služby totiž nezabavuje žalobce povinností uložených mu veřejnoprávní normou, v tomto případě zákonem o ochraně spotřebitele. Navíc žalobcem učiněná nabídka v předmětném letáku předcházela vzniku soukromoprávního vztahu.

Pokud jde o vytýkané porušení ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, soud neshledal opodstatněnou námitku žalobce, podle které cenu nelze považovat za neúplnou, když je vyčerpávajícím způsobem stanoveno, z jakých částek se skládá. Žalobce v nabídkovém letáku uvedl, že cena zájezdu destinace Tunisko, z Prahy dne 12.10. (8 dní) **** Le Hammamet PL je 4.990,-Kč. V závěru nabídkového letáku pak ale poukázal na povinné a nepovinné příplatky, které v nabídkovém letáku přesně specifikoval. Nabídkový leták však již neobsahoval žádnou doprovodnou informaci, zda a za jakých podmínek je nutno povinné a nepovinné příplatky k ceně zájezdu připočíst. Tvrzení žalobce, že nabídkový leták obsahoval upozornění, že v ceně nejsou zahrnuty povinné příplatky, nemá podklad v nabídkovém letáku. Žalobcem avizovaná cena zájezdu 12.10. Tunisko z Prahy dne 12.10. 8 dní ve výši 4.990,- Kč zcela evidentně nebyla cenou konečnou. Zaplacení částky 4.990,-Kč by žádný ze spotřebitelů nepochybně zájezd nekoupil a na zájezd by neodcestoval. K výše uvedené ceně bylo dle kontrolního protokolu nutno připočíst i tzv. povinné příplatky. Teprve

po jejich připočtení by spotřebitel získal údaj o konečné ceně zájezdu, po jejímž zaplacení by mohl předmětný zájezd absolvovat. Vzhledem k tomu, že avizovaná cena zájezdu 4.990,-Kč v sobě nezahrnovala povinné příplatky, přičemž žalobce tyto příplatky uvedl až v závěru nabídkového letáku, bez uvedení informace o nezbytnosti připočíst povinné příplatky k ceně zájezdu, nelze mít za to, že avizovaná cena zájezdu byla úplná. Znal-li žalobce konkrétní výši povinných příplatků, které bylo nutno při koupi daného zájezdu zaplatit, nebylo žádného důvodu k tomu, aby zájezd v nabídkovém letáku nabízel za cenu 4.990,- Kč, za kterou si žádný spotřebitel tento zájezd koupit nemohl. Takto avizovaná „základní“ cena zájezdu vzbuzovala zdání, že cena zájezdu je nižší, než jaká ve skutečnosti byla. To sice skutečně na jednu stranu mohlo vzbudit zájem spotřebitelů o předmětný zájezd, na druhou stranu se ale jednalo o porušení zákonem stanovené povinnosti zakotvené v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Poukaz žalobce na právní úpravu cestovní smlouvy obsaženou v občanském zákoníku, případně ve směrnici 90/314/EHS, není relevantní. Právní úprava cestovní smlouvy v občanském zákoníku sice v ust. § 852b odst. 1 písm. c) stanoví jako povinnou náležitost cestovní smlouvy cenu zájezdu, přičemž v ust. § 852b odst. 3 písm. a) připouští i rozepsání ceny zájezdu, tato úprava se však dotýká toliko cestovní smlouvy, kterou nelze zaměňovat s nabídkovým letákem. Na údaj o ceně uvedený v nabídkovém letáku plně dopadá ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož informace o ceně nesmí vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2011 č.j. 2 As 119/2011 – 67 vydaný ve věci téhož žalobce, ve kterém se jmenovaný soud podrobně vypořádal s námitkou žalobce dovolávající se zohlednění soukromoprávní úpravy institutu cestovní smlouvy.

K argumentaci žalobce, že se v projednávaném případě nejedná o početní případ, ale o úplnou cenu, soud uvádí, že aby se vůbec mohlo o početní příklad jednat, musel by být v nabídkovém letáku stanoven početní vztah mezi nabízenou cenou zájezdu a povinnými příplatky. Žalobce však v nabídkovém letáku vztah mezi avizovanou cenou zájezdu a povinnými příplatky neuvedl. Bez výslovné úpravy vztahu mezi těmito složkami cen zájezdu není vůbec zřejmé, jakým způsobem s nimi má být naloženo. Proto nelze ani vyloučit, že některý spotřebitel mohl dospět k závěru, že v avizované ceně zájezdu jsou již povinné příplatky zahrnuty. Stejně tak nelze vyloučit, že spotřebitel nemusel ani zaznamenat údaj o povinných příplatcích, které byly uvedeny až v závěru nabídkového letáku.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazoval na nutnost uvádět ceny s DPH, či na údaje o slevě v procentech, činil tak pouze k dokreslení svého tvrzení o právu spotřebitele na sdělení konečné ceny zboží či služby.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, podle které jsou průměrní spotřebitelé v dnešní době dostatečně obeznámeni s praxí stanovování cen zájezdu, a proto ví, že se mají zajímat o to, zda cestovní kancelář zahrnula do ceny i další povinné poplatky. Ze zákona o ochraně spotřebitele vyplývá jednoznačné právo spotřebitele nebýt prodávajícím klamán při uvádění cen zájezdů. Žalobce se tak nemůže vyvinut ze svého jednání tím, že průměrným spotřebitelům je známo, že jej prodejci zájezdů klamou, když do cen nabízených zájezdů nejsou zahrnuty povinné příplatky. Takový výklad zcela popírá smysl a účel právní úpravy ochrany spotřebitele a nelze jej akceptovat.

Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že výkladem zákona o ochraně spotřebitele nelze dovodit povinnost informovat spotřebitele o konečné ceně před jednáním o jejím poskytnutí.

Z konstantní judikatury správních soudů k ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele naopak vyplývá povinnost prodejce poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji služeb informaci o konečné nabídkové ceně. V již zmíněném rozsudku ze dne 18.11.2011 č.j. 2 As 119/2011 – 67 Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost zakotvená v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se vztahuje i na fázi před uzavíráním cestovní smlouvy, přičemž odkázal na právní názor vyjádřený v rozsudku téhož soudu č.j. 1 As 46/2010 – 79, podle kterého „*předmětný leták stěžovatele představoval porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informace o ceně na něm zachycená vzbuzovala zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.*“

K tomu lze dále poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2006, č.j.: 3 As 37/2005–59, podle kterého nelze „*spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené*“. Obdobně v rozsudku ze dne 2.3.2006, č.j.: 11 Ca 203/2005-30, na který ostatně v podané žalobě poukazuje i žalobce, dospěl zdejší soud k závěru, že „*musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů.*“ Z ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tedy vyplývá povinnost prodejce poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji služeb informaci o *konečné* nabídkové ceně. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.6.2011, č.j.: 1 As 59/2011-61 a v rozsudku ze dne 9.12.2010 č.j. 1 As 101/2010 – 82.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

**zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu
lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 29. března 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.